

Körük

— Ramazan Kurt · 14 Aralık 2012

KÖRÜK

Üç bükülür, bir fışıldar.
Hüsnü ustanın körüğü...
Çektikçe yağı ışıldar.
Hüsnü ustanın körüğü...

Çekiyorum saya saya.
Günlüğüm bir demli çaya...
Ateşi atar havaya.
Hüsnü ustanın körüğü...

Körük delik, hava dolmaz.
Bırakıp gitsem hiç olmaz.
İnattır hızını bulmaz.
Hüsnü ustanın körüğü...

Demirleri azdırıyor.
Müşteriyi kızdırıyor.
Veresiye yazdırıyor.
Hüsnü ustanın körüğü...

Gıcır gıcır öter, esmez.
Yapılan aletler kesmez.
Tokadı yese de küsmez.
Hüsnü ustanın körüğü...

Ustam bana bir yol öner!
Çekiç havada dört döner.
Üfürdüğün ocak söner.
Hüsnü ustanın körüğü...

Defter tuttuk hesabına.
Köy uğradı gazabına.
Sıgmıyor artık kabına.

Hüsnü ustanın körüğü...

Dans ettirir bacaklara.
Ninni söyler kucaklara.
İncir dikti ocaklara.
Hüsnü ustanın körüğü...

Ramazanım elim yara...
Ustamızda yoktur para.
Beddualı, yüzü kara...
Hüsnü ustanın körüğü...

Mart 1972

Hüsnü usta benim Ağabeyim ben köyde demircilik yapan ağabeyimin çırağıydım fakat körük bir türlü düzen tutmuyor ustam hep veresiye yazıyor zarar üstüne zarar canımdan bezdirdi bu körük bende aldım elime kalemi.